

Äventyr i

Spännings-spannen

Ugglan blinkade irriterat mot solen som förgyllde morgonhimlen. Inflygningen var perfekt, men magen kurrade. Visst var det en mus som rörde sig därnere? Han dök. Klorna knep tag om bytet, men just när han skulle sätta näbben i det vrålade någon så fjädrarna fladdrade. Ugglan hickade.

”Jag ber om ursäkt ers Högh ... ers Hoooh ... ers Mästare.”

Halvblind av solljuset hade han anfallit den mäktiga trollkarlen, vars näsa svullnade upp och blev röd som en jordgubbe. Fågeln sökte en flyktväg, men i vingslaget slog han ut trollkarlens vattenglas så det gick i bitar.

”Ingen får knipa mig i näsan och ingen slår ostraffat sönder mitt glas!”

”Gode trollman, hooo ...”

”Prata inte strunt papegoja.”

”Uggla”, sa ugglan.

”Du har tur. Jag är en ensam man, goja, och jag behöver dig. Du ska hitta min nyponros.”

”Nypon? Vadå?”

”Hon har nyckeln till mitt hjärta och min godhet. För hit henne.”

”Nyckeln. Hooo. Godhet?”

”Hitta henne!” dånade trollkarlen, så molnen darrade.

”Visst, absolut. Var finns nyponet?”

”Mitt minne är blankt, men jag vet att hon finns därute.”
Han blickade upp mot himlen. ”För hit henne!”

Ugglan bockade så att han slog näbben i marken. Magen kurrade på nytt. Kanske kunde han knipa åt sig en kaka? Trollkarlen gillade nog inte kakor, den magre stackarn.

”Ingen driver med mig, papegoja”, sa trollkarlen som om han hade hört tankarna. ”Du har tur igen, för jag är på gott humör idag.”

Han svingade sin trollstav. Det ryckte i fjädrarna och en våldsam vind drog över ugglan. Han sökte skydd bakom en fontän, medan han ömsom trycktes ihop och ömsom drogs isär, tills han slutligen vispades fram till trollkarlens fötter. Det var de största fötter ugglan hade sett.

”Sådär. Nu gör du åtminstone skäl för ditt namn, goja. Om du inte löser gåtan innan nyår, så är det slut med dig”, sa trollkarlen.

”Hoho, hur ska jag ...?”

”Hon är den vackraste ros som världen skådat. Ta hinken där borta. Den kommer att hjälpa dig.”

Trollkarlen svepte iväg. Ugglan pustade ut. När han borstade av sina fjädrar flög han förskräckt upp. De var röda. Illröda, precis som trollkarlens näsa. Han speglade sig i fontänen. Andningen blev häftigare. Han kliade sig i ögonen och tittade på nytt, men han hade inte sett fel: Han hade blivit förvandlad till en papegoja.

Spöket

Arga Siv Jansson galopperade runt och ryckte ner sin tvätt. Svarta moln hängde i trädkronorna.

Jakob och jag kröp under täcket och lyssnade på vinden och dropparna som smattrade mot trädkojans tak. Först ett försiktigt tassande, men sedan högt, som om en hackspettsfamilj knackade på. Jag borrade kinderna i Jakobs päls. Hans långa, vita öron vilade på min hand. Regnet tilltog. Det lät som en trumma – en vårtrumma.

Jakobs framtänder blixtrade till som två självlysande sockerbitar, när ett vitt sken lyste upp allting. Jag blinkade.

Kojan ristades om och ett högljutt brak bröt in i trumvirv-
larna. Allt det mysiga var bortblåst. En gammal bil hostade
någonstans. En ko råmade. Ett spöke hoade. Ett spöke?

”Lugn Jakob. Det fi-finns inga spö-öken.”

”Hooo!”

Bladen slog. Jakob låg stilla. Öronen stod rakt upp. Pscht.
Ingenting annat? Jo, regn. Inget spöke. Huden knottrade sig
på mina armar, när en kall vindpust smekte min kind. Något
fladdrigt, vitt svepte in genom fönstret.

”Hooo!”

Ett spöke! Jakob kröp så nära mig, att jag höll på att ramla
ur sängen.

hoo
ho

”Hooo!”

Spöket virrade fram och tillbaka, hit och dit. Konstigt att mitt hjärta inte stannade. Jakob darrade. Dong! Krasch! Tystnad. Inte ens regntrumman slog längre. Spöket hade irrat in i taklampan och låg i två delar på golvet och ojade sig.

Då brast jag i skratt. Där satt en omtöcknad papegoja och kvar i lampan hängde arga Siv Janssons nattlinne och dinglade. Såklart finns det inga spöken!

”Hooo. Jag har fått påssjukan”, sa papegojan. ”En påse anföll mig. Har du ett kex?”

”Ett kex?”

”Man brukar bjuda sina gäster på något mumsigt, eller hur?”

”Du är rolig”, sa jag. ”Vad heter du?”

”Åskar. Hooo. Det är en förkortning på Århundredets Skogsfågel Kan Allting Riktigare.”

”Vadå riktigare? Det kan väl inte bli riktigare än riktigt?”

”Hade du något kex eller kvittar det?”

”Var bor du, Åskar? Någon måste sakna sin pape...”

”Jag är ingen papegoja. Jag är en uggla. Hooo.”

”En uggla? Men, du är ju röd, har papegojnäbb och ... och pratar.”

”Ja, han trollade mig till en sån här pappefågel.”

”Nu fattar jag ingenting.”

”Nej, det kan man inte begära av en människa. Hooo.”

”Förklara då, du som vet allt.”

”Som vet allting riktigare, menar du.”

Jag tog sats för att protestera, men Åskar fortsatte:

”Jag är en förtrollad uggla. Det är väl klart som solen själv?
Och jag har kommit hit för att hitta en nyponros.”

”Nypon-vad-för-nånting?”

”Nyponros. Trollkarlen har tappat bort den på något vis och nu skickade han mig i de här röda fjädrarna för att hämta den. Har du sett den, så jag kan sticka tillbaka och bli mig själv igen?”

”Nej. Någon nyponros har jag inte sett till. Hur ser den ut?”

”Vacker så klart. Vad vet jag?”

”Du sa ju, att du vet allting bäst, eller hur var det?”

”Och du sa, att jag skulle få ett kex, eller hur var det själv?”

Han torkade pannan med baksidan av sin vinge. ”Jag vill inte vara en ara, eller någon annan pajasfågel. Jag är en uggla!”

Tänk så underligt; Åskar kom när åskan gick. Han är en märklig fågel. När han hade fått ett kex lugnade han sig och vi pyntade arga Siv Janssons nattlinne med vårblommor. Åskar flög ner och hängde det som en flagga på hennes veranda. Kanske blev hon glad. Eller så var hon sur som vanligt, eftersom hon skulle bli tvungen att tvätta igen ...

Spöket

Spöket Spök spökar i natt
I mörkret ekar spöklikt skratt

Midnattens spökiga gong-gong
slår gång på gång
Natten lång

I spökiga smedjor
smids spökiga kedjor
Rassel rassel rassel
Trassel trassel trassel

En duns, ett tjut
Spökandet slut
I sovande fläng
Ramlar jag ur min säng